

да живѣя за себе си. Никоѣ не може да живѣе за себе си. Да живѣя за себе си, значи да имамъ въ себе си туй великото, Божественото, да съзнавамъ, че съмъ човѣкъ. че Богъ живѣе въ мене, да взимамъ участие въ този творчески принципъ и да се интересувамъ отъ всичко, което става не само по земята, но и по слънцето, и по цѣлия свѣтъ, навсѣкждѣ изобщо. Нѣкой казва: не ме интересува другитѣ. Какво те интересува тогава? — Да се ожени младъ, да намѣря нѣкоя богата мома, съ парички, съ хубава кѣща; послѣ, да си родя нѣколко дѣца, да ги пратя въ странство да свѣршатъ нѣкоя наука и слѣдъ това да ги назначи нѣкждѣ чиповници. И слѣдъ всичко това, той мисли, че е човѣкъ, създаденъ по образъ и подобие Божие. Ами онази птица, която сякогашъ ка-то тебе живѣе подъ слънцето, не е ли свѣршила толкова работа, колкото и ти? Казвате: ами ние трѣбва да се грижимъ за себе си! Че кой не се грижи за себе си? Азъ наблюдавамъ всѣка сутринь у насъ въ двора птицитѣ. Най-първо, като стане птичката сутринь, тя не се мие веднага като човѣка, но започва да си търси храната. Слѣдъ като се наиде, втората работа на птичката е да си направи тоалета. Започва да се чисти, да си глади перцата. Като си направи тоалета, третата работа е да си намѣри мѣсто за легловища. Като си намѣри и легловище, вече е доволна. И птици-тѣ правятъ такава разузнавателни експедиции, както и хората. Тѣ изпращатъ 2—3 птици да обикалятъ, да видятъ, дѣ има хубава вода, нѣкой чистъ изворъ, дѣ има хубаво грозде, хубави ябълки, круши и като разгледатъ